

at det navnlig er den høitærede Regjerings Villie at forsøge Reductioner, Indstrænkninger og Besparelser. Seg, siger jeg, sabner tydelige Tiljendegivelser af, at det er Regjeringens Villie. Seg paaaffjønner, at Regjeringen i sine Tendentser hengiver sig meget til, hvad der fremtræder som en berettiget offentlig Mening, og i den Henseende søger at gaae med Folket saameget som muligt. Men fra Regjeringens Side maa det dog ogsaa være aldeles klart og tydeligt fremtrædende, paa hvilket Standpunkt den staaer, hvad der er et bestemt Formaal for dens Bestræbelser i Fremtiden, om man kunde betegne den, navnlig i saa Henseende, som en Regjering, der vil søge at formaae Alle — og dens Indflydelse paa Repræsentationen maa jo altid være stor — til at gaae den virkelig besparende Vej. Det er af flere ærede Talere, der formaae det bedre end jeg, blevet paapeget, hvorledes man havde indseet Reductioner i flere Retninger, som Statens Stilling gjorde nødvendige, og navnlig Reductioner i Alt, hvad der angaaer vort Forsvars- og Væbningsvæsen. Varslerne i den Henseende ere ikke heldige for, at man vil lægge ogsaa de economiske Hensyn til Grund ved Bestemmelsen af Landets militaire Stilling. Vel have vi ofte hørt fremsføre, naar man forsvare den nuværende militaire Tilstand og den, der søges stræbt hen til, at det ikke er muligt at kunne forsvare Landet med færre Kræfter eller billigere Udgifter. Men det er Noget, som dog maa blive utilfredsstillende ligeoverfor Landets Erve, især naar Tilstanden, efter som den er stildret af den høitærede Finantsminister, er saaledes bestaffen, at dets Kræfter ere aftagne i en betydelig Grad, at Grunden dertil ogsaa ligger i den tidligere Forvaltning, og er bleven saa overordentligt forøget ved den store Skade, der er tilføjet Staten. Dette store Tab paaberaaber Regjeringen sig i Motiverne til denne Lov; men det forekommer mig, at den bortseer noget fra det store Tab, som ved Landets Føringelse ligeledes er tilføjet Folket i dets Erhvervsfilber og hele pecuniære Stilling, og som altsaa ogsaa virker svækkende paa Folkets Skatteevne. Seg troer, at den høitærede Finantsminister har et vel høit Begreb om den Skatte-

evne, denne Kraft til at bære Byrder, som Folket besidder. Skatterne ere hos os allerede overmaade høie, og Skatterne til det Offentlige ere navnlig blevne forøgede ved bethdelige communale Byrder. De ere tilvoisje ikke for høie for det ikke ringe Antal af formuende, af meget velhavende og rige Mænd, som Landet besidder; men for den store Masse, som skal erhverve, som skal fortjene fra Haand til Mund, og som Alret, for den skal betale Skat, som oftest ikke veed, hvor den skal tage den fra, i ikke saa ringe Portioner, for den er Skattetilstanden allerede saare trykkende. Det er en Erfaring, man har kunnet hente i alle Aar af Samfundet hos os, saa jeg finder, at det er saare betænkeligt at bestemme sig til allerede nu at lægge en permanent ny Skattebyrde paa Folket. Vi bør i denne Henseende være saa varsomme som muligt, og navnlig bør vi see hen til — og det ere vi jo ikke i Dieblirket istand til — om Landet ikke formaaer ved Reductioner i sin Forvaltning at skabe en forholdsviis større Indtægt eller bedre at kunne disponere over sine Indtægter, og om ikke andre Midler til Indtægt kunne bringes til at flyde bedre ved Hjælp af Forvaltningen og ved de Midler, som træffes i dens Interesse, og navnlig om vi ikke, som det allerede er blevet fremhævet her, kunde tilbebringe andre nye passende og hensigtsmæssige Skatteobjecter, uden at skulle stride til en Formuebestatning i det Hele taget. Der er f. Ex. peget hen til Brændeviinsbestatningen, som ved en ringe Forhøielse kunde bringe en betydelig Indtægt. Uagtet Stemningen meget hurtigt gav sig tiljende herimod, og det fra en Side, som jeg selv tilhører, hvilket altsaa bebuder, at man ikke kunde være tilbøjelig til en saadan Afgift, saa troer jeg dog, at den er af den Art, at den uden Ulempe for Befolkningen maatte kunne tilveiebringes i Forening med en Bestatning af Luxusartikler, en Bestatning af de Nybelsler, som serveres paa den Riges Bord. Vi ere her ogsaa begyndte med Skat paa Hunde, tildeels som en Luxusartikel betragtede, og man kunde jo fortsætte med Hestene, for at nævne et Exempel, forsaavidt de anvendes som Luxusartikel, og flere andre saadanne Gjenstande, i Forening med Besparelser i Statshusholdningen. Naar